

ger, jeg havde givet om Nødhjælpsarbejder, og sagde i denne Sammenhæng, at det var en stor Fordel, naar man kunde komme med rigtige Eksempler. Det ærede Medlems egen politiske Historie i det sidst svundne Aar er et muntert Eksempel paa den Betydning, som det kan have, naar de Eksempler, man kommer med, er urigtige. Erfaren Mand er jo god at gæste, det ærede Medlem har Erfaring i saa Henseende, og derfor forstaar jeg vel, at han udtaler sig saaledes. Men jeg vilde have sat Pris paa, om det ærede Medlem kunde have godtgjort, at der i de Oplysninger, jeg her har givet, har været noget som helst urigtigt. Det ærede Medlem undlod ogsaa ganske klogeligt overhovedet at berøre det Spørgsmaal, som jeg gav Meddelelse om, at der fra Nødhjælpsarbejdsudvalget her i København for ganske nylig overfor et af Magistraten stillet Forslag om Etablering af Nødarbejder blev svaret, at Arbejdsløsheden her i København ikke var af en saadan Art, at der var Grund til at sætte Arbejder i Gang. I denne Forbindelse maa jeg sige, at det undrer mig at blive Vidne til den slet skjulte Glæde over, at det ikke er lykkedes i højere Grad at skaffe Arbejde, end Tilfældet er, saa at man har maattet udbetale Understøttelser uden at kræve Arbejdsækvivalent i saa stort Omfang, som Tilfældet har været. Men paa den Foranledning, som er givet ved det ærede Medlems Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard naturligvis gav sin Tilslutning — idet det ærede Medlem med en ejendommelig Forudseenhed og det Klarsyn, som hele dette Ting ved er ham ejendommelig, allerede i sidste Sommer havde forudset, at dette vilde føre til en Fiasko —, maa jeg have Lov til at give nogle Oplysninger, som jeg lige er kommet i Besiddelse af gennem Arbejdsdirektoratet. I Tiden indtil 1. Juli anerkendtes der 233 Nødhjælpsarbejder, hvilket slet ikke er saa ringe et Tal. Jeg synes, man maa tillægge det en vis Betydning som Udtryk for Villien i mange Kommuner til at sætte Arbejder i Gang. Disse Nødhjælpsarbejder har givet 220 000 Arbejdsdage. Gennem disse Dage er der udført Arbejde, der ellers ikke vilde være blevet udført, og som maatte have været erstattet med Understøttelser, hvis det ikke var blevet muligt paa denne Maade at animere til Arbejde. Jeg synes, at ærede Medlemmer meget hellere skulde have udtalt deres Tilfredshed dermed end behandle det paa den Maade, som det er sket. Det ærede

Medlem Hr. Stauning spørger: Hvad er der sket i Landkommunerne for at skaffe Arbejde? Jeg beder det ærede Medlem om at lægge Mærke til Tallet paa arbejdsløse, der er meget mindre i Landkommunerne end i Byerne, men ikke desto mindre er der ved Nødhjælpsarbejder tilvejebragt 116 000 Arbejdsdage i Landkommunerne mod 104 000 i Byerne. Dér har ærede Medlemmer et Billede af de Bestræbelser, der er udfoldet i Landkommunerne for at skaffe Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen talte, ligesom han har gjort det tidligere ved Behandlingen af lignende Spørgsmaal, om, at af de 30 Millioner, der er udrettet som vedtægtsmæssig Hjælp gennem Arbejdsløshedskasserne, har Medlemmerne af disse Kasser selv indbetalt de 17 Millioner. Det er meget rigtigt, jeg har den største Respekt for den økonomiske Præstation, som den Arbejderbefolkning, der er Medlem af disse Kasser, her har præsteret, og min Anerkendelse heraf har jeg tidligere givet Udtryk. Derfor er der ingen Anledning for det ærede Medlem til her at kræve den gentaget. Men jeg skal meget gerne imødekomme hans Ønske. De 107 000 Kr., som jeg i denne Forbindelse har nævnt, er det Bidrag fra Arbejdsløshedskasserne til Arbejdsfonden, som er indbetalt i Tiden siden 1. Januar, da Fonden traadte i Virksomhed, og jeg siger, at naar man sammenstiller dette med de 12,3 Mill. Kr., som Staten hidtil har ydet, og med de 2—3 Mill. Kr., som Arbejdsgiverne for samme Tidsrum kommer til at betale, er det et Udtryk for, at det Bidrag, som Arbejderne selv giver til den fortsatte Hjælp, i Sammenligning med det, som Samfundet og Arbejdsgiverne yder, er ganske forsvindende.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen spørger: hvad skal der til for at der skal kunne opnaas Dispensation? Derom har jeg sagt dette — det kan ogsaa være Svar til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard —, at selvfølgelig kan der ikke opstilles en almindelig Regel for Dispensationernes Givelse; hvis dette kunde gøres, vilde jo simpelt hen Dispensationsregelen være overflødig, saa kunde man have bragt den almindelige Regel til at virke i første Omgang. Men jeg har erklæret mig rede til, for saa vidt der foreligger enten nye Oplysninger til Begrundelse af Krav fra den enkelte Arbejdsløshedskasse eller en Paa-visning af, at der ved Afgørelsen ikke er taget tilbørligt Hensyn til visse Momenter i det allerede forelagte Materiale, som,